

Arrest

nr. 223 292 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018, datum waarop de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2019.

Gezien het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 221 797 van 27 mei 2019 waarbij de debatten worden heropend op de terechtzitting van 17 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2014 treedt de verzoeker, te Iran, in het huwelijk met de Belgische N. Z.

De verzoeker dient vervolgens een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, dit op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 november 2015 wordt het visum toegekend.

Sinds 10 februari 2016 verblijft de verzoeker in België, waar hij samenwoont met zijn echtgenote.

Op 20 juni 2016 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig van 31 mei 2016 tot 31 mei 2021.

Met een brief van 25 januari 2017 deelt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent aan verzoekers echtgenote, N. Z., mee dat hij weigert om de buitenlandse huwelijksakte te erkennen en dat hij het huwelijk niet aanvaardt voor inschrijving of overschrijving in de registers.

Op 25 september 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden *“met bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 21).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42 quater §1, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: J.

Voornaam: B.

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)1993

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) 9000 GENT

Reden van de beslissing:

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40ter, §2,1° van de wet van 15.12.1980. De F-kaart werd op 20.06.2016 afgeleverd.

Verder onderzoek heeft intussen uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd.

Het negatief advies dd. 13.01.2017 van de Procureur des Konings te Gent luidt als volgt:

“Uit de verklaringen afgelegd door beiden aan de Cel Schijnrelaties en aan de politie volgen een aantal tegenstrijdigheden, onduidelijkheden, die wijzen op het oneerlijk karakter van het huwelijk:

1. Verblijfstoestand – ondernomen stappen tot verblijf

J. B.

Meneer heeft op 27.08.2015 een visum gezinshereniging aangevraagd op basis van zijn huwelijk met mevrouw. Dit werd verworpen omdat betrokkenen niet aan alle voorwaarden voldeden.

Via een raadsman werd er op 10/11/2015 een verzoek ingediend om de visumaanvraag te herzien. Na een nieuwe analyse van het dossier werd het visum op 17/11/2015 toegestaan en afgeleverd op 30.11.2015.

2. Kennismaking en verloop relatie

- Betrokkenen zijn familie van elkaar, meer bepaald neef en nicht. Dit is opmerkelijk, zeker indien dit samen met het leeftijdsverschil wordt bekeken en het feit dat mevrouw een gescheiden vrouw is met een kind. Het is binnen de cultuur van beiden immers bijzonder ongebruikelijk dat een jongenman, voor wie het zijn eerste huwelijk is, trouwt met een vrouw die 18 jaar ouder is dan hem (mevrouw verliet met haar eerste man Iran om naar België te komen toen meneer nog een kind was), al eerder getrouwd was en bovendien moeder is. De verbintenis is zo ongewoon binnen hun cultuur, dat alles erop wijst dat dit een familiedienst is om meneer verblijfsrecht in België te verschaffen.
- Aangezien betrokkenen familie zijn, kennen ze elkaar al hun hele leven. Meneer beaamt dit ook en stelt dat mevrouw vaak met haar familie op bezoek kwam bij hem. Mevrouw verklaart daarentegen dat ze meneer pas voor de eerste keer ontmoet heeft toen zij al gescheiden was van haar eerste man en op bezoek was in Iran. Meneer verklaart expliciet dat mevrouw ook tijdens haar huwelijk in Iran op bezoek kwam en bij zijn familie verbleef. De uitspraken van mevrouw zijn dan ook compleet ongeloofwaardig.
- Ze blijven vaag over de start van hun relatie en het tijdsverloop. De verklaringen bij de Cel Schijnrelaties en bij de politie zijn vrij warrig en bevatten een aantal tegenstrijdigheden. Mevrouw verklaart o.a. bij de politie dat het liefde op het eerste gezicht was, maar dit klopt duidelijk niet, daar zij elkaar in werkelijkheid al hun hele leven kennen.
- Bij de Cel Schijnrelaties verklaren ze dat ze getrouwd zijn voor een notaris, terwijl meneer het bij de politie ineens over een imam heeft.
- Het is bijzonder vreemd dat betrokkenen in gewone kledij getrouwd zijn, maar achteraf wel speciale huwelijkskledij gehuurd hebben om foto's te laten maken.
- Zowel bij de Cel Schijnrelaties als bij de politie verschillen hun verklaringen over het aantal genodigden op het etentje na het huwelijk. Mevrouw spreekt over 25 à 30 mensen, meneer de ene keer over 70 à 80 en de andere keer over 50 à 60 personen.
- De trouwring die meneer bij de Cel Schijnrelaties draagt is duidelijk veel te groot, wat het bijzonder twijfelachtig maakt of dit wel degelijk zijn trouwring is.
- Zij verklaren andere dingen over de bruidsschat, de ene keer gaat het om een paar gouden muntstukken en juwelen, de andere keer over 200 gouden muntstukken.
- Bij de Cel Schijnrelaties verklaren ze nog niet aan kinderen te denken, wat binnen hun cultuur ongewoon is voor een jongeman voor wie het zijn eerste huwelijk is. Mevrouw verklaart dat hij haar zoon beschouwt als zijn eigen kind. Dit is vreemd, gezien er geen contact is met de jongen en meneer verklaart hem nog nooit gezien te hebben.
Bij de politie verklaren ze dat ze aan kinderen denken, maar ze willen wachten tot er genoeg gespaard is om een huis te kopen. Gezien de leeftijd van mevrouw, is het vreemd dat ze nog zouden wachten.
- Wanneer meneer gevraagd wordt naar de redenen waarom hij met mevrouw gehuwd is, wordt hij defensief en schermt hij met het argument dat hij een oom in Noorwegen heeft en hij ook met zijn dochter had kunnen trouwen.

3. Samenwoonst

De politie bracht op 21/09/2016 een huisbezoek aan de woonst van betrokkenen. Er werd kledij van beiden aangetroffen en in de badkamer lagen verzorgingsproducten voor mannen en voor vrouwen. Dat ze op hetzelfde adres verblijven, is echter op zich geen bewijs dat zij ook effectief als koppel samenwonen en een duurzame levensgemeenschap nastreven."

Uit het voorgaande blijkt dat het verblijf als familielid van een Belg bekomen werd onder valse voorwendsels. Het huwelijk tussen betrokkene en mevrouw Z. N. was louter een handeling met het enkele doel om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen, er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig art. 18 WIPR.

Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, het huwelijk louter werd

aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.”)

Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken. Dit document, in casu de huwelijksakte, was wel degelijk van doorslaggevend belang om het verblijfsrecht te erkennen, vandaar dat overeenkomstig art. 42 quater §1, 6° van de wet van 15.12.1980 heden een einde moet worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42 quater van de wet van 15.12.1980 legde betrokkene volgende stukken voor:

- Inburgeringscontract dd. 23.02.2016 + aandenken aan de les Maatschappelijke oriëntatie + attest van inburgering dd. 22.02.2017 + Certificaat + deelcertificaten Nederlands tweede taal: gezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij of dat zij heden reeds geïntegreerd is in ons land.
- Hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering dd. 11.05.2017 waaruit blijkt dat hij ingeschreven is als loontrekkende en volledig in regel is tegenover de Z.I.V.: het hebben van een ziekte- en invaliditeitsuitkering behoren tot basisvoorzieningen om een waardig leven te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België - Attest van het OCMW Gent dd. 15.05.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontvangt: Het feit dat betrokkene geen financiële steun ontvangt is geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Het bewijst enkel dat betrokkene geen OCMW steun krijgt.
- Identity certificate met de gegevens van betrokkene en mevrouw N. Z. + Uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters: Deze documenten vermelden enkel persoonsgegevens, deze documenten vormen geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk.
- Overeenkomst voor opleiding Nederl. Vr anderstaligen dd. 13.04.2017: het feit dat betrokkene werkt/ een opleiding volgt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.
- Besluit van het directiecomité dd. 22.02.2016 houdende de benoeming tot ambtenaar: dit document behoort mevrouw Z. N. toe, bijgevolg vormt dit document geen bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk door betrokkene
- Foto's zonder digitale data: Gezien het niet duidelijk is wanneer deze foto's genomen werden kan er ook niet van uitgegaan worden dat deze genomen werden tijdens de periode dat betrokkene hier in België verblijfsrecht heeft/had. Bijgevolg vormen ze dan ook geen bewijs van een uitzonderlijke integratie in het Rijk.

De duur van het verblijf kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst of origine heeft doorgebracht.

Aangezien hij jarenlang in Iran heeft gewoond en als volwassene het land heeft verlaten, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Ook zijn leeftijd is niet van die aard dat het een terugkeer naar het land van herkomst zou hinderen. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: “Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))”.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Zijn F-kaart dient te worden gesupprimeerd.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Ter terechtzitting van 4 juni 2018 meldt de advocaat van de verzoeker dat er bij de familierechtbank te Gent een beroep werd ingesteld tegen de weigering van de erkenning van de huwelijksakte. Hij stelt dat het openbaar ministerie een aanvullend onderzoek heeft gevraagd en legt ter zake het schriftelijk advies van 31 mei 2018 neer van het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Het is duidelijk dat dit advies een procedure betreft die door de verzoeker en zijn echtgenote, N. Z., werd ingesteld om *“te horen zeggen voor recht dat hun huwelijk afgesloten te M(...) op 08 juni 2014, erkend wordt in België”*. Daarop wordt beslist om de zaak *sine die* uit te stellen teneinde de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te kennen inzake de vordering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Bij beschikking van 1 april 2019 werd aan de verzoeker, met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet, verzocht om de Raad uiterlijk op 19 april 2019 in kennis te stellen van de actuele stand van zaken inzake zijn procedure voor de familierechtbank. De partijen werden bij deze beschikking tevens opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 13 mei 2019.

Op 5 april 2019 laat de raadsman van de verzoeker weten dat de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent inmiddels is overgegaan tot de erkenning van de huwelijksakte en dat het huwelijk tevens reeds is vermeld in het rijksregister. Desbetreffend maakt hij een kopie over van een beschikking van 20 december 2018 van de familiekamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, alsook een kopie van een attest van hoofdverblijfplaats van 27 februari 2019 waarin de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent bevestigt dat de verzoeker sinds 8 juni 2014 gehuwd is met N. Z.

Ter terechtzitting van 13 mei 2019 betwist de verweerder niet dat verzoekers huwelijksakte inmiddels werd erkend en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Bij nader onderzoek blijkt echter dat de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Gent niet verzoekers huwelijksakte betreft. Het attest van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent van 27 februari 2019 betreft echter wel degelijk de verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Uit dit attest blijkt dat verzoekers huwelijk werd vermeld in de registers van de burgerlijke stand, hetgeen veronderstelt dat verzoekers buitenlandse huwelijksakte wel degelijk werd erkend.

Bij 's Raads arrest nr. 221 797 van 27 mei 2019 werden de debatten heropend teneinde de verzoeker de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg betreffende zijn vordering tot erkenning van de huwelijksakte te doen overleggen.

Op de terechtzitting van 17 juni 2019 legt de raadsvrouw van de verzoeker een afschrift neer van de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg (familiekamer) te Gent van 6 december 2018, waarbij de bevoegde familierechter beslist om verzoekers Iraanse huwelijksakte, opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Marand, te erkennen in België. Zij legt tevens een *“getuigschrift van afwezigheid van verhaal”* van 24 januari 2019 neer, waarin de griffier bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent bevestigt dat er bij haar weten geen rechtsmiddel werd aangewend tegen het vonnis van 6 december 2018 waarin bepaald wordt dat verzoekers huwelijksakte wordt erkend in België.

De erkenning van verzoekers buitenlandse huwelijksakte wordt ter terechtzitting van 17 juni 2019 in het debat gebracht.

3. Ambtshalve middel

De thans voorliggende gegevens, met name de erkenning op 6 december 2018 van verzoekers buitenlandse huwelijksakte door de bevoegde familierechtbank, de afwezigheid van een beroep tegen deze erkenning en de overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand, worden door de advocaat van de verweerder niet betwist.

Aldus ligt thans het bewijs voor van de erkenning, door de bevoegde familierechtbank, van verzoekers buitenlandse huwelijksakte.

De Raad benadrukt dat de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 6 december 2018, waarbij verzoekers buitenlandse huwelijksakte wordt erkend in België, impliceert dat elke Belgische overheid, en dus ook de verweerder, gehouden is de verzoeker als gehuwd te beschouwen. De uitspraak van de familierechtbank heeft immers een gezag van gewijsde dat *erga omnes* geldt. De gerechtelijke beslissing tot erkenning heeft bovendien een declaratief karakter (Rb. Brussel 19 september 2011, Tijdschrift@ipr.be 2011, nr. 3, 44-46).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de wettelijke en feitelijke grondslag waarop de bestreden beslissing op decisieve wijze steunt, met name de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte omwille van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het Wetboek van internationaal privaatrecht en het beëindigen van het verblijfsrecht omdat dit werd bekomen op grond van deze niet-erkende huwelijksakte, is komen te vervallen door de beschikking van de familierechter van 6 december 2018 waarbij verzoekers huwelijksakte wordt erkend in België.

Aangezien het gezag van gewijsde van de uitspraak van de bevoegde familierechtbank de openbare orde raakt, gaat de Raad ambtshalve over tot de nietigverklaring van de met dit gezag van gewijsde strijdige beslissing.

Het ambtshalve middel werd ter terechtzitting van 17 juni 2019 aan het tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verweerder heeft gesteld zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stelt tot slot vast dat de bestreden akte formeel het volgende opschrift draagt "*beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten*", doch dat in deze akte geen enkele inhoudelijke beslissing wordt weergegeven die ertoe zou strekken de verzoeker te bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit de verdere motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, blijkt voorts dat de gemachtigde niet eenduidig is met betrekking tot de strekking van de verblijfsbeslissing: er wordt enerzijds gesteld dat "*een einde wordt gesteld aan*" het verblijfsrecht van de verzoeker terwijl de gemachtigde anderzijds besluit dat het verblijfsrecht van de verzoeker wordt "*ingetrokken*". Met het oog op de rechtszekerheid wordt de bestreden akte vernietigd zoals zij door de verweerder werd benoemd in het opschrift van deze akte. Dit neemt echter niet weg dat de vernietiging zich uitstrekt tot het geheel van de inhoudelijke vaststellingen in de bestreden akte.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE